

3909 2den Beh. af Finantslovs. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3910

været horte for længe siden til Gavn for en senere Opvæxt. Det var det ærede Medlem imod, at man tog disse gamle, ærværdige Bøger bort, men det er ikke mig imod. Det ærede Medlem var i det Hele misfornøiet med i det Mindste en Del af Finantsudvalgets Indstilling, hvad denne Sag angaar. Det undrer mig i høi Grad, at det ærede Medlem, som er min Ven, kan være imod de Udtalelser, der gaa i den Retning, at man siger — og det er dette, Finantsudvalget har gjort —: Lader os, hvis vi ikke kunne faa disse Eiendomme solgte, saa dog se at faa dem gjorte saa frugtbringende for Statskassen som muligt. Dette er en Betragtning, der har været gjort gjældende i en længere Aarrække; naar man vil gaa 15 Aar tilbage, vil man finde, at en saadan Genstilling fra Finantsudvalget har passeret ganske uden Modsigelse her fra Thinget. Den mødte da kun af og til lidt Modstand fra Regjeringens Side; man sagde altid dengang, at man maatte se at faa Forholdet ordnet paa denne Maade, naar man ikke kunde finde Liebhave, som man kunde sælge til. Nu kommer det derimod mere og mere frem her i Thinget, at Folkethingets Medlemmer synes at foretrække, at vi skulle vedblive at beholde Skovene og drive dem for Statens Regning; det er en Tanke, som jeg, saalænge jeg har den Ære at være Medlem her af Thinget, vil modsætte mig. Naar vi se paa Indtægten af Skovene, og hvilke Udgifter Skovdriften medfører, samt paa den Skattepligt, som paahviler Skovene, saa vil det være klart, at det er et Forhold, der er meget beklageligt, og dersom ikke den øvrige danske Jordbund kunde give Mere, ja ganske overordentligt meget Mere af sig end Statskovene, vilde det se daarlignende ud for os. Dermed være ingenlunde sagt, at vi paa een Gang skulle sælge alle Skovene over Hals og Hoved; men en saadan Udtalelse som denne, at man bifalder og holder, om jeg saa maa sige, Regjeringen i Hænde ved, at den altid, naar Leilighed dertil gives, bør se at overdrage til privat Eie, hvad

der findes af Landbrug og Skovdrift for Statens Regning; forekommér mig altid at maatte vinde Thingets Bifald, og det gjør mig ondt, hvergang jeg hører det Modsatte; en Foreretning af den Natur, at Udgifterne medtage over det Halve af Bruttoindtægterne, er for kostbar at drive for Staten. Jeg minde, at engang et Medlem her, fra Viborg Amts 4de Valgkreds — han er nu ikke mere her, han er bleven remplaceret af en Anden — sagde meget gemtylligt: Det hører virkelig til det, som æder sig selv. Det er forøvrigt ingen Bebrejdelse imod Regjeringen, at det er saa, thi det ligger i Sagens Natur, at det ikke kan være anderledes. Jeg tror derfor rigtignok, at Finantsudvalget har været i sin gode Ret til at henvende en Opfordring til Regjeringen om, saavidt Forholdene, Alt vel overveiet, tillade det, og det i det Hele lader sig gjøre, at lade saavel Skovdrift som Landbrug gaa over i privat Eie. Der er mange andre Ting, som ikke vel ville kunne gaa over i privat Eie, men som Staten er nødt til at beholde, det er noget Andet; men at bestyre vore Skove og vort Agerbrug, det skulle vi nok besørge, det behøve vi ikke Staten til; det er efter min Formening uhenfigtsmæssigt; og Noget, som man, naar Forholdene nogenlunde tilstede det, bør undgaa at lade være en Stats-sag. Der er et lille Punkt, som jeg for mit personlige Bedkommende lægger megen Vægt paa; det er blevet berørt af flere ærede Medlemmer, men de sætte ikke saa stor Pris derpaa som jeg, thi jeg sætter uhyre Pris derpaa; det er dette, at naar Staten holder Skovauktion, skal Hæmmerlaget falde der, hvor Effekterne ligge. Muligen er det Tilfældet, men jeg har idetmindste ikke erfaret det, hvorimod jeg har gjort den Erfaring, at man først maa gaa omkring og se paa de Numere, som ligge omkring i Skovene. Det forekommer mig ikke, at det er rigtigt, at man skal sidde paa eet Sted, nemlig der, hvor Auktionen holdes, og hyde paa de Effekter og Væder, som ligge omkring i Skovene og skulle sælges, og jeg